Tilhørets usynlige grænse

Der er ingen skilte, der advarer nogen om, at de ikke hører til. Museernes døre er åbne, koncertsalens billet kan være gratis, og bibliotekets hylder venter på enhver, der vil låne bøger. Alligevel er der noget, der stopper nogle, længe før de når døren. Det er ikke prisen. Det er en fornemmelse af, at rummet indenfor er indrettet til andre, med en anden smag, en anden baggrund, et andet sprog for, hvad kunst og kultur egentlig er.

Den samme fornemmelse findes langt uden for kulturlivet. Nogle er ligesom altid på besøg i deres eget samfund, mens andre bare er der, uden at nogen behøver spørge hvorfor. For de første findes der som regel et særligt tilbud: en fritidsaktivitet, et job, en uddannelse, der ikke blot er en fritidsaktivitet, et job, en uddannelse, men også en form for foranstaltning. Noget der samtidig registreres, journaliseres, evalueres. Det, der for nogle er en almindelig del af livet, bliver til en 'indsats' for andre, der skal begrundes og dokumenteres.

Måske er det et mere grundlæggende træk ved velfærdssamfundet selv: det er godt til mange, men for dem, der falder igennem, bliver hjælpen speciel på en måde, der også kan blive et problem. Samtidig er det svært at se, hvad alternativet så skulle være for dem, der rent faktisk har brug for ekstra hjælp og støtte.

Det er ikke let at pege på en løsning. Men det er værd at blive ved med at spørge, om den hjælp, nogen får, samtidig er det, der holder dem fast som en undtagelse, som dem der er på besøg og ikke blot hører til på lige fod med andre.

Mette Bladt
Ansvarshavende redaktør